

ἀντίφορτο τό, ἀμάρτ. ἀδίφορτο Πελοπν. (Λακων.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. φορτίο.

1) Τὸ ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου ἀντίρροπον φορτίον ἢ τὸ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου πλευροῦ ἐπὶ πλεόν φορτίον πρὸς ἰσορρόπησιν τοῦ σώματος, ὅταν κατ' ἀνάγκην τὸ μεταφερόμενον φορτίον δὲν δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς δύο ἰσοβαρῆ ποσὰ ἢ ὅπωςδήποτε τὸ ἐν ἡμῖς εἶναι ἐλαφρότερον τοῦ ἄλλου : Ἐβαλε μὰ πέτρα ἀντίφορτο νὰ μὴ γένην τὸ φόρτωμα ἢ τὸ ζῶο. 2) Τὸ ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ σώματος πρόσθετον βάρος : Φρ. Παίρονω τὸν δεῖνα ἀντίφορτο (ἐπὶ προσώπου ὀχληροῦ, τὸ ὅποιον ἀναγκαστικῶς παραλαμβάνομεν μαζί μας). Συνών. ἀντιφόρτωμα, ἀπανωγόμι.

ἀντιφόρτωμα τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. φόρτωμα.

Ἀντίφορτο 2, ὁ ἴδ. : Φρ. Ἀντιφόρτωμα θὰ πάρωμε τὴ μάνα σου (ἢ νύφη περὶ τῆς πενθερᾶς πρὸς τὸν σύζυγον).

ἀντίφτειαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀντίφκειαστος Γ'Αθάν. Πράσιν. κατέλλ. 76 ἀντίφκειαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και ἐπιθ. φτειαστός.

Ὁμοιότατος, ἀπαράλλακτος, ἐπὶ τέκνων ἐνθ' ἀν. : Τοῦ πιδι εἶναι ἀντίφκειαστου τ'ς μάνας τ' Αἰτωλ. Ἀντίφκειαστ' μὴ τὴ μάνα τ'ς εἶναι αὐτὴ ἢ τσοῦπα αὐτόθ. Ὁ δρακουλῆς μοιάζει τοῦ πατέρα του ἀντίφκειαστος Γ'Αθάν. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἴδ. ἐν λ. ἀντίτυπος 1.

ἀντίφωνη ἢ, Στερελλ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. φωνή.

Ἡ ἐπαναλαμβανομένη ἐξ ἀνακλάσεως φωνή, ἡχώ. Συνών. ἀντιλάλημα 1, ἀντίφωνο 1.

ἀντίφωνο τό, Κάρπ. Πάρ. Πελοπν. (Λακων.)—Γ'Επαχτί. ἐν Προπυλ. 1, 257 ἀντίφωνα τά, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀντίφωνος.

1) Ἀντίφωνη, ὁ ἴδ., ἐνθ' ἀν. : Στεκόντανε νὰ φωνάζουν καὶ ν' ἀκροαστοῦν τ' ἀντίφωνο ποῦ τοὺς γύριζε τὸ χάσμα πίσω Γ'Επαχτί. ἐνθ' ἀν. || Φρ. Ἡ φωνή μου ἤρε ἀντίφωνο 'ς τὴν ψυχὴν του (μὲ ἤκουσεν, ἐπρόσεξε τοὺς λόγους μου) Πελοπν. (Λακων.) 2) Πληθ., εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν σύντομοι στίχοι ψαλλόμενοι κατ' ἐναλλαγὴν ὑπὸ τῶν χορῶν λόγ. κοιν. : Λένε - ψάλλουν τ' ἀντίφωνα.

ἀντιφωνῶ Βιθυν. (Κατιρ.) ἀντιφωνάω Βιθυν. (Κατιρ.)

Τὸ ἀρχ. ἀντιφωνῶ.

Ἀποδίδω τὴν φωνὴν ἐξ ἀνακλάσεως, ἀντηχῶ : Ὅντες πέλγη, ἀντιφωνάει τὸ βουνό. Ἡ φωνίσα του ἀντιφωνεῖ. Συνών. ἴδ. ἐν λ. ἀντιλάλω 1.

ἀντίφωτα τά, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. φῶτα.

Ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς τῶν Φώτων τὴν ὀγδόην ἡμέραν, καθ' ἣν οἱ γεωργοὶ δὲν ἐργάζονται : Παροιμ. Τὰ φῶτα ἔκαψε τὸ ζευγάρι, τ' ἀντίφωτα καὶ τὸ ζευγολάτη (ἡ ἐορτὴ τῆς ἀποδόσεως τῶν Φώτων εἶναι βαρυτέρα τῆς κυρίας ἐορτῆς).

ἀντιφωτίζω ἀμάρτ. ἀδιφωτάω Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. φωτίζω.

Ἀπροσ. ὑπάρχει ὀλίγον φῶς, ὑποφώσκει : Νύχτωσε, ἀλλὰ ἀδιφωτάει ἀκόμα. Ἀδιφώτισε 'ς τὸ δρόμο (ὅταν ἐκ τοῦ ἐντὸς τῶν οἰκιῶν φωτὸς διαλύεται πως τὸ ἔξω σκότος).

ἀντιχαιρετίζω λόγ. κοιν. ἀντιχαιρετῶ λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἀντιχαιρετίζω.

Ἀποδίδω τὸν χαιρετισμόν, χαιρετίζω τὸν χαιρετίζαντά με : Καλὴ σπέρα, παιδάκι μου, ἀντιχαιρετίσε ἡ Λούταινα καὶ

τὴν κοίταξε περίεργα (Ἡμερολ. Μ. Ἑλλάδ. 1930 σ. 268) Καὶ τ' ἀντιχαιρετῶ μὲ τὸ χαιρετισμό μου τὸ βουβὸ κ' ἐγὼ ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 56.

ἀντιχαιρετισμός ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. χαιρετισμός.

Χαιρετισμός πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ χαιρετισμοῦ.

ἀντιχαίρομαι ἀμάρτ. ἀντιδαίρομαι Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀντιχαίρω.

Αἰσθάνομαι χαράν, χαίρω ἀγάλλομαι : Ἄσμη.

Γιαννούλλη, Γιαννουλλάκι μ' κ' ἔμορφον παιδίν, π' ἔχεις ἔμορφον τὴν κάλην κι ἀντιδαίρεσαι.

Συνών. ἀγαλλιάζω 1, ἀναγαλλιάζω 1, χαίρομαι.

ἀντίχαρ ἢ, Α.Ρουμελ. (Καρ.) Εὔβ. (Κάρυστ.) Θράκ. (Καλλιπ. Κασταν. Σηλυβρ. Σκοπ.) Καππ. (Σιλ. Συνασσ.) Κωνπλ. Νίσυρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Χίος ἀδίχαρ Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Δαρδαν. Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κέως

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. χαρά.

1) Ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς τοῦ γάμου τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τούτου διὰ συμποσίου γινομένου εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γονέων τῆς νύμφης προσκαλουμένων πλὴν τῶν νεονύμφων καὶ τῶν στενωτέρων συγγενῶν καὶ φίλων Α.Ρουμελ. (Καρ. Φιλιπούπ.) Δαρδαν. Εὔβ. (Κάρυστ.) Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Καλλιπ. Κασταν. Σηλυβρ. Σκοπ.) Καππ. (Σιλ. Συνασσ.) Κωνπλ. Νίσυρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Χίος : Ἐπήγαμε 'ς σὴν ἀντίχαρ Κερασ. Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ. 'Σ σὴ χαρὰν ἐν καὶ 'ς σὴν ἀντίχαρ κ' ἐν (ἐπὶ πράγματι καὶ ἰδίᾳ ἐνδύματος ταχέως φθειρομένου. Συνών. φρ. τῆς Κυριακῆς χαρὰ καὶ τῆς Δευτέρας λύπη) Κερασ. Συνών. ἀντίγαμος 1, ἐφτά, ὀχτάδα, πιστρόφια. 2) Ἡ δευτέρα ἡμέρα τοῦ γάμου καθ' ἣν ἐπαναλαμβάνεται ἡ διασκέδασις ὑπὸ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν καὶ φίλων οἵτινες καὶ δίδουν χρηματικὰς δωρεὰς εἰς τὴν νύμφην Θράκ. (Σαρεκκλ.) : Ἐχομε ἀδίχαρ. 3) Ἡ εἰς τὸν οἶκον τῶν νεονύμφων μετάβασις μετὰ μεσημβρίαν τῆς Δευτέρας διὰ συγχαρητήρια Θράκ. (Σκοπ.)

ἀντιχάραχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀντιχάρας Νίσυρ. Τήλ. ἀδιχάρας Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. χαραγῆ.

1) Ὁ τὴν αὐτὴν ἔχων χαραγῆν, τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ὁμοιότατος Νίσυρ. Τήλ. : Ἀντιχάρας εἶσαι μὲ τὸν ἀφέντη σου Νίσυρ. Ἀντιχάρας ὁ Νικόλας τοῦ Γεώργι αὐτόθ. Ἀντιχάρας ὁ πάππος του ὁ μακαρίτης εἶναι Τήλ. Συνών. ἴδ. ἐν λ. ἀντίτυπος 1. 2) Ὁ ὁμοιότατος τῷ διαβόλῳ καὶ διὸ ὁ διάβολος Σύμ. : Θὰ μὲ χαλάσουν κι ἂ σὲ φήκω, νὰ σὲ πάρῃ ὁ ἀδιχάρας ! Ἀδιχάρας ! (ἀρατική ἐπίκλησις).

ἀντίχαρι ἢ, σῦνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀντιχάρ Πόντ. (Οἶν.) ἀντιχάρ Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀντίχαρις.

1) Ἀνταπόδοσις χάριτος, ὀφειλομένης εὐεργεσίας σῦνηθ. : Ὅσον τὴν χάριν ποῦ μᾶς ἔκαμς νὰ σὶ κάμουμον κ' ἡμεῖς μὲν ἀντίχαριν Λυκ. (Λιβύσσ.) || Παροιμ.

Ἡ χάρι θεῶν ἀντίχαρι καὶ πάλι χάρι νὰ 'ναι

(ἡ ἀπόδοσις τῆς εὐεργεσίας δὲν ἐξαλείφει τὴν ἐκ τῆς ληφθείσης εὐεργεσίας ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην) σῦνηθ. Ἡ χάρι θεῶν ἀντιχάρ (ὅτι ὁ ἀποδεχόμενος εὐεργεσίαν ὀφείλει ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἀπόδοσιν αὐτῆς) Κίμωλ. Συνών. ἀντίκαλον 1. 2) Δῶρον εἰς ἀπόδοσιν ληφθέντος δώρου Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) : Ἡ χάρι θέλει κι ἀντίχαρι Οἶν.

Συνών. ἀντίδωρο (I), ἀντιχάρισμα. 3) Τὸ ὑπὸ τῆς νύμφης παρεχόμενον δῶρον εἰς τοὺς συγγενεῖς τῆς εἰς ἀπόδοσιν τοῦ ληφθέντος Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἐποίκην τὴν πεθεράν αὐτ' μεταξωτὸ δαλβάρ' ἀντιχάρ'.

ἀντιχάρισμα τό, Κάριπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. χάρισμα.

Ἀντίχαρι 2, ὁ ἰδ.: Παροιμ. Τὸ χάρισμά 'χει ἀντιχάρισμα (ὁ δεχόμενος δῶρον ὀφείλει ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἄλλου δώρου).

ἀντιχάρτι τό, ἀμάρι. ἀντιχάρτιν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. χαρτί.

Ἀπάντησις εἰς ἐπιστολήν: Ἄσμι.

Γράφω χαρτὶν τῶν στέλ-λω σου, στείλε μου ἀντιχάρτιν, ζῶντρά σου τῶν στείλε μου τὴν νά 'ρη.

ἀντιχασκίζω Πελοπ. (Γορτυν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. χασκίζω.

Ἀνοίγω ἐντελῶς τὸ στόμα μου, χάσκω: Αἰνιγμ. Ἀντιχασκίζει ὁ μαλλιαρὸς καὶ μπαίνει ὁ θυμωμένος (ὁ ἀσκὸς καὶ τὸ γλεῦκος).

***ἀντίχνη** τό, ἀδίχνη Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἵχνος.

Χάρτινον σχέδιον, ὑπόδειγμα συμφώνως πρὸς τὸ ὅποιον κόπτουν τὰ ἐπὶ μέρους τῶν ἐνδυμάτων οἱ ράπται. Συνών. ἀχνάρι.

ἀντίχολος ὁ, ΚΠαλαμ. Ἰαμβ. καὶ ἀνάπ. 27 ἀδίχολος Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. χολή.

1) Ἀντιφάρμακον Κρήτ. (Βιάνν.) Συνών. ἀντιφάρμακο 1. 2) Τὸ ἀντιφάρμακον τῆς λύπης ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἀλλ' ἐκείνη ὀλογάλανη | μετ' ἀνθισμένο χέρι
τὸ ἀντίχολο κι ἀντίλυπο | βοτάνι τοῦ προσφέρει

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. 2) Ἡ χολή Κρήτ.: Φρ. Ἐσπασ' ἀδίχολός μου (ἐφοβήθη σφόδρα. Συνών. φρ. ἔσπασε ἡ χολή μου). 3) Οἱ κακοὶ χυμοὶ τοῦ στομάχου, ἐπὶ ἐμετοῦ Κρήτ.: Ἐβγαλε τὸν ἀδίχολό του ἔξω κ' ἔγινε καλά.

ἀντιχολῶ ἀμάρι. ἀδίχολῶ Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντίχολος.

Λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, πικραίνομαι: Μὴν ἀδίχολῆς. Συνών. χολιάζω, χολοσκάζω.

ἀντίχριστος ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἰν.) ἀντίχριστος Θράκ. (Ἀλμ.) ἀδίχριστος πολλαχ. ἀδίχιστος Σάμ. ἀντίχριστος Θράκ. (Στέρν.) ἀντίχριστος Μακεδ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀντίχριστος.

1) Ὁ ἀντιτιθέμενος, ὁ ἐναντιούμενος εἰς τὸν Χριστόν, ὁ διάβολος, συνήθως ἐπὶ κατάρας, ὕβρεως, βλασφημίας Εὐβ. (Αἰδηψ. κ. ἀ.) Ζάκ. Κρήτ. Σέριφ. Χίος κ. ἀ.: Ἀρὲ ἀντίχριστε! Αἰδηψ. Εἶναι ἓνας ἀντίχριστος! Χίος. Συνών. ἀντίθεος 2, ἀντίπιστος, ἀντισταναιός, ἀντίσταυρος, διάβολος. 2) Ἀλλόθρησκος καὶ ὡς ἐκ τούτου πολέμιος τῶν Χριστιανῶν, Μωαμεθανὸς Ἡπ. Μακεδ.: «Ἐχαλάστηκεν ἡ Ρούμελη καὶ ἐχάθηκεν ὁ ἀντίχριστος Ἀλῆ πασᾶς, ὅπου ἐκατοικοῦσεν εἰς Ἰωάννινα» ἐκ Μακεδονικοῦ ἐγγράφου τοῦ 1822 περὶ οὗ ἰδ. Ἀθηνᾶν 28 (1916) 319. Οἱ ἀντίχριστοι (αἱ Μωαμεθανίδες) Ἡπ. 2) Κακὸς Χριστιανός, ἀσεβής, ἄθεος κττ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Οἰν.) Σάμ. κ. ἀ.: Μουρὲ, μ' αὐτὸς ποῦ ν' ἀδίχριστος ἤθελε νὰ πααίγῃ 'ς τὴν ἐκκλησιά; Ἀπύρανθ. 3) Καθόλου, κακός, μοχθη-

ρός, δύστροπος, σκληρὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἰν.): Αὐτὸς εἶναι ἓνας ἀδίχριστος ποῦ θέλει γρέμισμα Κρήτ. Σώπα, ἀδίχριστε! (πρὸς ἀτακτοῦν ἢ κλαῖον παιδίον) Σύμ. || Γνωμ. Ὁ ἀντίθεος πρέπει νὰ 'βρῇ τὸν ἀντίχριστο γιὰ νὰ σάξῃ (ὁ κακὸς μόνον ἐναντιούμενος πρὸς ἄλλον κακὸν ἀναχαιτίζει τὴν ὁρμήν του) Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Συνών. ἀβάφτιστος 2, ἀλάδωτος 3 β, ἀντίβουλος, ἐπίβουλος.

4) Τὸ γεννηθὲν τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων τέκνον ὡς συλληφθὲν κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Θράκ. (Ἀλμ. Στέρν.) Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τοῦ μικροῦ π' θὰ γινῇ τὴν μέρα τοῦν Χριστουγέννων τοῦ λένι ἀντίχριστου, γιὰτὶ πιάσκι τὴν μέρα τ' Βαγγιλ'μοῦ Αἰτωλ.

ἀντιχρονιά ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀδίχρονιά Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. χρονιά.

Τὸ προσεχὲς ἔτος.

ἀντίχρονος ὁ, Κεφαλλ. Πελοπ. (Κορινθ.) Γενικ. τ' ἀντίχρονου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. χρόνος.

1) Κακὸς χρόνος, ἔτος νόσων, πολέμων, ἀφορίας κττ. Κεφαλλ. (Κορινθ.): Τὸν ἀντίχρονό σου! (ἡπιωτέρα ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ τὸν ἀντίχριστό σου! τῆς φρ. προηγείται τὸ αἰσχροῦς σημ. εἴημα) Κορινθ. 2) Κατὰ πῶσιν γενικ. ὡς ἐπὶ φρ., τοῦ προσεχοῦς ἔτους τὸ ἐπόμενον, τὸ μεθεπόμενον ἔτος πολλαχ.: Ἀδίχρονου νὰ μὴν σ' εὔρῃ! (ἀρὰ) Νίσυρ. || Ἄσμι.

Ἐφ'εἶναι λεύθερος, τοῦ χρόνου παντρεμένος,
τ' ἀντίχρονου μ' ἕναν νύγιο καὶ καλοκαρδισμένος

Νίσυρ. 3) Τὸ προσεχὲς ἔτος Πόντ. (Χαλδ.): Τ' ἀντίχρονου θ' εὐτάμ' ἀτο (εὐτάμε = κάμνομε). Συνών. τοῦ χρόνου.

ἀντιχτυπῶ Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 234 ΛΜαβίλ. Ἔργα 117 ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 26 ἀντιχτυπῶ ΔΣολωμ. 12 Μέσ. διχτυπειοῦμ' Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀντιχτυπῶ.

1) Βάλλω, κτυπῶ Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἀν. ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἀν. ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.: Φῶς π' ἀντιχτυποῦσε μέσ' 'ς τὰ κατὰ-μαυρα δγὸ τῆς μάτια ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἀν. Ἀντιχτυποῦσε 'ς τοῖς ράχες ὁ ἀντίλαλός του κ' ὕστερα χανότανε μακρὰ Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἀν. || Ποίημ.

Κι ἀντιχτύπαγε κι ὁ ἥλιος | ἀπὸ τὰ βουνὰ τὰ Βιθυνιώτικα
οὐ Μαγναῦρες καὶ Βλαχέρνες

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. 2) Συγκρούομαι ΔΣολωμ. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἐὰν οἱ ἀνεμοὶ μέσ' 'ς τὰ ἄδεια | τὰ κλαδιά μουγγοφυσσοῦν,
σειοῦνται, σειοῦνται τὰ μαυράδια, | ὅπου οἱ κλώνοι ἀντιχτυποῦν.

3) Μέσ. φιλονικῶ, λογομαχῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.)

ἀντιψείρισμα τό, Κάριπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ψείρισμα.

Ἐπανάληψις τοῦ ψειρίσματος, ἡ δευτέραν φορὰν ἀναζήτησις τῶν φθειρῶν: Παροιμ. Ἡ ψεῖρα δὲν ἐφοήθη τὸ ψείρισμα, μόνο τ' ἀντιψείρισμα (ἡ ἐπανάληψις ἐρεῦνης ἡ ἐργασίας τινὸς εἶναι καλυτέρα ὡς μετὰ προσοχῆς γινομένη). Πβ. ἀντιψύλλισμα.

ἀντιψύλλισμα τό, Κάριπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ψύλλισμα.

Ἐπανάληψις τοῦ ψυλλίσματος, ἡ δευτέραν φορὰν ἀναζήτησις τῶν ψυλλῶν: Παροιμ. Ὁ ψύλλος δὲν ἐφοήθη τὸ ψύλλισμα, μόνο τ' ἀντιψύλλισμα. Πβ. ἀντιψείρισμα.

